

Neijä
Kannista Laulua.

1. Äiti ja poika.
2. Luonto ja ihminen.
3. Siltahetti kalmistossa.
4. Di lapsen sydän!

Tampereen
kaupunginkirjasto

3623 AdW
Tampereella, 1897.

Tampereen Kirjapaino-Yhteisö.

80:-

Sinta 15 penniä.

Arvo H. Nurmen
Tampereen Kirjasto

Äiti ja poika.

Tuolla tupa matalainen,
tuomas' äiti poikineen
tavaraita järjesteli —
poika lähtee matkalleen.

— „Suomenna jo olen yksin!
Missä lienet, rakkaani?“

— „Mlapalla keinuttami
tuuli somaa purttani.“

— „Di, kun pelkään, minne jodut
waalimani, toivoni?“

— „Kultamaiden kulta-aarteet
haen sulle, äitini,“

— „Mlös himoo, armas, kulta,
Sen on kiilto pettävää!
Muista, sehän on wain multaa,
Etfi kulta parempaa!“

— „Mielen puhtaus jä pidä,
se sun aartees parahin,

taiwaan laina olet finä,
muista määräs korkehin."

Suonto ja ihminen.

Kevään tullen ruohoinen
Nousee hangen alta.
Baikka kiihtuu peljäten
Baisun talven valtaa.

Baan kun lämpö tulvehtii
Maamme salomaille.
Silloin ruoho pensehtii
Laaksoon, mäkilöille.

Syksyn tullen tuleentuu
Biljat hedelmöille.
Silloin maamies uhrautuu
Sadon saamatöille.

Niin on ihmiselo myös
Ruohon, kukan lainen,
Sekin uinuu talven yössä
Luoden lewättäimen.

Sentoisena warreltaan
 Nukahtaa hän vielä,
 Kunnes alkaa kulkemaan
 Glon taistotiellä.

Mutta siellä näkee waan
 Myrskyn ilakoivan,
 Monen taittaa nupussaan
 Kukan vihannoivan.

E. R.

Iltahetki kalmistossa.

Niin juhliwata, työntä, hiljaisaa
 On kalmistossa täällä, läntehen
 Jo aurinkoinen waipuu metsän taa.
 Hämärä wieno maahan laskeitsen,

Mun ympärillään kummut rauhaifat
 Wakaina tuosja seisoo patfaineen.
 Maa luokse kutsuin ruohot kuiskiwat
 Ja kukkasat ne nyökkii toisilleen.

Mut alla uinuawat mainajat
 Niin hiljaa, hiljaa pitkää untahan
 Syväällä tuolla . . . sinne paubinat
 Ei tunnu eikä myrskyt maailman.

Kun täällä kuljen, on kuin sielun
 Samaisen rauhan taiwahaisen sais:
 Lyö rintani niin hiljaa, tynnosti
 Kuin tuskansa se tuimat unhottais.

Waan taiwas tummuu, yöhyt wer-
 hoo maan,
 Kotihin ehkä aika mennä ois.
 En lähteä mä hennois kuitenkaan:
 Jätksi tänne jäämään mieli fois . . .

Kaarlo Hammar.

Oi lapsen sydän!

Oi lapsen sydän — se puhtahin —
 On niinkuin lummeukka.
 Ja ystäwistä parahin
 On pieni lapsiruikka.

Oi lapsen sydän — se wiaton —
 On rikokfista wapaa
 Se armelias aina on,
 Waihk' wihamiehen tapaa.

Di lapsen sydän — se wilpitön —
Ei moi se walhetella.
Se raitis on jo wilpitön,
— Jos niin ois jokaisella.

A. Paasikivi.

K-Oj... 20/7-36 2:

Arvo H. Nurmen
Tampere - Kirjasto